

EEN EINDE.

DOOR

W. G. VAN NOUHUYS.

Jacques zat nu goed.

Jacques zat nu goed.

Zoodra de trein had stilgehouden, en de reizigers zich haastten den waggon te verlaten, was hij op een ledig geworden plaats in een hoek geschoven, aan den kant waar het portier gesloten bleef. Daar zat hij nu in het half donker op de harde bank, die hem het zitten op den duur pijnlijk maakte, met rug en schouder tegen het beschotwerk geleund. Hij huiverde voor de van het donkere perron binnendringende koude, trok zijn half versleten jas vast om zich heen, met een mislukte poging om er dieper in weg te duiken.

Twee boeren kwamen den wagen in, twee groote, dikke mannen, een oogenblik bijna alle ruimte vullend met hun omvang. Hen volgden een jood en jodin met eenige bagage, die ze achteloos in

de hoeken en onder de banken wierpen. Een groot vak van de geelbruine beschotkleur over hem ging verloren achter de breedte van een der boeren, die ging zitten met de handen op de dijen; gore, ruwe handen, tweemaal zoo groot als de zijne, die hij, onwillekeurig vergelijkend, even bekeek. God, wat waren zijn handen mager! De andere boer zette zich met een smak naast hem. Hij kreeg een gevoel van veiligheid, van warmte achter dat kolossale lichaam. De jood trok het portier met een ongeduldigen ruk dicht, blies in zijn handen, zette den kraag van zijn jas op en ging weer zitten met de voeten naar de waterstoof tastend. Van de vrouw zag Jacques alleen nog den ondersten rand van haar japon. Het overige maakte de kolossus naast hem onzichtbaar.

De boeren begonnen te praten. Volle, grove geluiden werden verstikt in